Bert van de Geijn

JOHAN VAN DE GEIJN; OORLOGSSLACHTOFFER VAN EEN (BEWUST) VERGETEN ZEERAMP.

»Mir scheint, als ob ein Mantel des Schweigens über den Ereignissen des 3. Mai liegt. Die Deutschen hatten kein Interesse an ihrer verbrecherischen Vergangenheit, die Engländer interessierten sich nicht für die Folgen ihrer rücksichtslosen Kriegsführung. Ich denke, daran besteht kein Zweifel.«

Tuinema, 1994

Voorwoord

Mijn vader heeft vroeger vaak verteld dat zijn broer Johan in de oorlog door de Duitsers was opgepakt en dat zij hem nooit meer hebben teruggezien. De familie Van de Geijn heeft tot voor kort nooit geweten wat er precies met hem is gebeurd.

Ik ben – evenals mijn neven en nichten - opgegroeid met het verhaal over een niet teruggekeerde oom. Een oom die werd getypeerd als iemand 'met oma's zachte karakter'. Zijn broers en zussen mochten hem erg graag.

Door toeval werd ik kort geleden op het spoor van oom Johan gezet en dankzij interesse, speurzin en internet is het mogelijk gebleken om de laatste periode van zijn leven te reconstrueren. Zijn ouders, broers en zussen kunnen hier helaas geen deelgenoot meer van worden gemaakt. Voor de familie Van de Geijn van mijn generatie is het intrigerende raadsel nu opgelost.

In dit artikel wordt een beschrijving gegeven van wat Johan de laatste jaren van zijn leven heeft meegemaakt. De precieze omstandigheden waaronder oom Johan om het leven is gekomen, zijn nog steeds niet helemaal duidelijk, deels doordat de nazi's hun kamparchieven bewust grotendeels hebben vernietigd. Waarschijnlijk speelt hierin ook mee dat in de registratie de geboorteplaats van oom Johan verkeerd vermeld was (Leeuwarden in plaats van Leeuwen). Het is voorstelbaar dat deze fout er ook toe heeft geleid dat de familie lang onkundig is gebleven van de feiten rond Johans dood. Uit het dodenboek van de Cap Arcona blijkt in ieder geval dat Johan op de voorlaatste dag van de Tweede Wereldoorlog het slachtoffer is geworden van de ramp met het schip Cap Arcona; een zeeramp waarvan niet wordt uitgesloten dat deze bewust is uitgelokt door de nazi's. Deze gebeurtenis is een van de grootste zeerampen in de geschiedenis. Bij velen is dit historisch feit onbekend, omdat na de Tweede Wereldoorlog zowel de Duitsers als de Engelsen hier om uiteenlopende redenen minder graag aan willen worden herinnerd.

Ter afsluiting zijn de gebruikte bronnen en enkele internetlinks genoemd voor meer informatie. De links verwijzen naar verslagen van drie ooggetuigen die de onmenselijke omstandigheden in kamp Neuengamme en vervolgens de verschrikkelijke scheepsramp hebben overleefd. Voorts wordt verwezen naar een recente documentaire van de VPRO/NTLR. Deze verslagen en de documentaire geven waardevolle toevoegingen. Met het lezen van deze getuigenissen en de interviews in genoemde documentaire kan een persoonlijke en gedetailleerde impressie worden verkregen.

V.l.n.r. Jan, Toon, Anna, Piet, Bertha, Bertus, Koosje, Helm en Johan.
Zittend: Willem van de Geijn en Johanna van Eldijk.

Het onderzoek naar de ervaringen van oom Johan is nog niet afgerond. Er zijn nog verzoeken in Nederland en Duitsland bij diverse organisaties in behandeling. Omdat het lang duurt voordat deze informatie wordt ontvangen, heb ik besloten om tussentijds dit artikel te schrijven. Als aanvullende informatie beschikbaar is, zal dit alsnog in dit document worden verwerkt.

Bert van de Geijn

1. HET GEZIN

Oom Johan werd op 18 juli 1922 in het dorp Boven-Leeuwen (gemeente Wamel, nu gemeente West Maas en Waal) geboren. Zijn vader Wim van de Geijn[1] kwam uit Boven-leeuwen en trouwde op 30 april 1909 te Appeltern met Johanna van Eldijk[2] uit Maasbommel.

Johans vader werkte als scheepstimmerman op de werf van de familie Meijer in Beneden-Leeuwen. Na hun huwelijk betrokken zijn ouders een woning op de hoek van de dijk en de Korte Brouwersstraat. Het feitelijke adres was Waalbandijk 39. Toentertijd behoorde het gebied aan de oostzijde van de Korte Brouwersstraat bij Boven-Leeuwen. Degenen die aan de westzijde woonden, waren inwoners van Beneden-Leeuwen. Het gezin woonde in een huis dat niet hun persoonlijk eigendom was, maar aan de scheepswerf toebehoorde.

Oom Johan had tien broers en zussen: Toon[3], Drika[4], Piet[5], Anna[6], Bertus[7], Helm[8], Bertha[9], Koosje[10], Jan[11] en Henri[12]. Op de familiefoto, die in 1938 werd genomen, ontbreken Drika en Henri. Zijn zusje Drika overleed in 1924 op 13-jarige leeftijd aan hersenvliesontsteking en zijn broertje Henri overleed twee dagen na zijn geboorte door hartfalen op 17 juni 1927.

Noten

1 Geboren op 19 februari 1879 te Boven-Leeuwen. Overleden op 27 oktober 1962 te Zevenaar.
2 Geboren op 25 januari 1882 te Maasbommel. Overleden op 1 mei 1952 te Tiel.
3 Geboren op 30 januari 1910 te Boven-Leeuwen. Overleden op 8 december 1994 te Beneden-Leeuwen.
4 Geboren op 20 maart 1911 te Boven-Leeuwen. Overleden op 13 maart 1924 te Boven-Leeuwen.
5 Geboren op 11 augustus 1912 te Boven-Leeuwen. Overleden op 18 maart 1983 te Tiel.
6 Geboren op 13 augustus 1913 te Boven-Leeuwen. Overleden op 7 september 1990 te Beneden-Leeuwen.
7 Geboren op 14 april 1915 te Boven-Leeuwen. Overleden op 31 mei 1984 te Beneden-Leeuwen.
8 Geboren op 17 november 1916 te Boven-Leeuwen. Overleden op 8 augustus 1996 te Beneden-Leeuwen.
9 Geboren op 29 november 1918 te Boven-Leeuwen. Overleden op 9 januari 2004 te Beneden-Leeuwen.
10 Geboren op 16 september 1920 te Boven-Leeuwen. Overleden op 9 augustus 2010 te Gennep.
11 Geboren op 3 januari 1924 te Boven-Leeuwen. Overleden op 9 januari 1968 te Nijmegen.
12 Geboren op 15 juni 1927 te Boven-Leeuwen. Overleden op 17 juni 1927 te Boven-Leeuwen.

Oom Johan draagt op de foto het uniform van de Jonge Wacht. Het koord op het uniform geeft aan dat hij groepsleider was. De Jonge Wacht was een katholieke jeugdbeweging (1928-1941). Deze jeugdorganisatie is voortgekomen uit de Patronaten, maar kende ook elementen van Scouting. Naast godsdienstige vorming kwamen op de clubbijeenkomsten ook hulpvaardigheden en sociale eigenschappen aan bod. Er was ook tijd voor spel, ontspanning en zang. In 1941 werd de Jonge Wacht in opdracht van de Duitse bezetter opgeheven.
Oom Johan werkte bij meubelfabriek Salet aan de Korte Brouwerstraat in Beneden-Leeuwen. In 1941 werd hij op negentienjarige leeftijd samen met zijn broer Helm opgepakt en als dwangarbeider naar Duitsland afgevoerd.

Omdat de Arbeitseinsatz - op z'n minst gezegd - zeer onaangenaam was, probeerde Johan hieraan te ontkomen. Toen hij in 1944 met verlof thuis was, nam hij de kans waar en dook hij onder. Op 18 augustus 1944 werd hij door Nederlandse SS opgepakt en gearresteerd.

2. VIA 'DE KOEPEL' NAAR KAMP AMERSFOORT

Na zijn arrestatie in augustus 1944 verbleef Johan tot 29 augustus in de bekende Koepelgevangenis in Arnhem, kortweg als 'De Koepel' aangeduid. De gevangenis wordt heden ten dage als een markant 19e-eeuws bouwwerk getypeerd. Het gebouw is in 1822 ontworpen door architect Johan Frederik Metzelaar, die eveneens de gevangenissen in Breda en Haarlem ontwierp. De bouw aan de Wilhelminastraat (in de Arnhemse wijk Lombok) werd in 1886 afgerond. De gevangenis bood plaats aan 189 gedetineerden.

Het aantal gevangenen in de Koepel nam gedurende de oorlogsjaren steeds verder toe. In 1942 zaten hier 'slechts' een kleine 200 mensen achter de tralies, maar het aantal gevangenen zou uiteindelijk stijgen tot 249 (in september 1944). De huisvesting van zestig personen méér dan de ruimte eigenlijk toeliet, had natuurlijk consequenties. In de meeste cellen zaten twee gevangenen, in sommige zelfs drie. De gevangenen droegen kaki overalls.

Het is bekend dat in 1944 mensen uit het verzet in 'De Koepel' zaten opgesloten. In mei 1944 zaten hier zelfs zulke belangrijke verzetsmensen, dat dit heeft geleid tot twee geslaagde bevrijdingsacties. Aangenomen mag worden dat de beveiliging en het regime aanmerkelijk was verscherpt toen Johan hier op 18 augustus 1944 tijdelijk gevangen werd gezet.

Op 29 augustus werd Johan afgevoerd naar het concentratiekamp in Amersfoort. Oom Johan kreeg het kampnummer 6004 toegewezen. Hij verbleef van 29 augustus tot 8 september in dit kamp. In die periode bestond de grootste groep gevangenen uit mannen die zich – zoals Johan - aan de Arbeitseinsatz hadden onttrokken.

Kamp Amersfoort was in verhouding met andere concentratiekampen, een klein en provisorisch kamp dat in de periode 1941-1945 onder toezicht stond van de Duitse politie. Het kamp stond onder commando van SS-Obersturmführer Walter Heinrich. Verwaarlozing, honger, mishandeling en moord drukten een stempel op het verblijf van de meer dan 35.000 gevangenen die korte of langere tijd gevangen waren in kamp Amersfoort. Het was een transitkamp voor uitzending naar Duitsland, maar eveneens een werkkamp en strafkamp.

Op 8 september 1944 werd oom Johan vanuit Amersfoort rechtstreeks naar het concentratiekamp Neuengamme bij Hamburg getransporteerd. Hij kwam daar op 10 september 1944 aan.

3. OVERLEVINGSSTRIJD IN KAMP NEUENGAMME

Neuengamme werd op 13 december 1938 geopend.
In het hoofdkamp, dat 213.000 vierkante meter groot

was, zaten de meeste gevangenen opgesloten, maar in geheel Noord-Duitsland lagen nog zogenoemde buitenkampen, die bestuurlijk gezien onder Neuengamme vielen.

Neuengamme

In 1944, toen oom Johan in Neuengamme arriveerde, functioneerden er maar liefst zestig van dergelijke buitenkampen gelijktijdig. De wrede SS-Sturmbahnführer Max Pauly was commandant van kamp Neuengamme. De gevangenen in de kampen waren afkomstig uit ongeveer 28 landen. Veelal betrof dit krijgsgevangenen, gijzelaars, verzetsstrijders, Joden, zigeuners, homoseksuelen en Jehova's Getuigen.

Bij aankomst moest oom Johan alle persoonlijke bezittingen afgeven. Vervolgens werd hij onder de douche geduwd en werd al het lichaamshaar afgeschoren. Daarna kreeg hij een persoonsnummer op een zinken plaatje, dat hij om zijn hals moest dragen. De gevangenen droegen een blauwgrijs gestreept pak en een hemd. De SS probeerde het moreel en de psychische weerstand van de gevangenen te breken door hen in vernederende omstandigheden te laten leven en werken.

Het concentratiekamp had geen gaskamers en was dan ook niet bedoeld om mensen massaal te vernietigen, maar om mensen te straffen, ideologisch op te voeden en hun arbeidskracht zo lang mogelijk in te zetten voor de opbouw van het Duitse Rijk. De gevangenen in Neuengamme werden vooral ingezet ten behoeve van de ruimtelijke ontwikkeling van de stad Hamburg.

In de steenfabriek op het kampterrein werden bakstenen gemaakt. De klei die hiervoor nodig was, werd door de gevangenen uit leemkuilen gehaald, die kilometers ver van het kamp lagen. De gevangenen moesten met een schop de zware klei overbrengen naar de lorries of kruiwagens. De rails waarover de lorries reden, waren met de hand aangelegd of verlegd. De loodzware lorries moesten handmatig naar de steenfabriek op het terrein van het concentratiekamp worden geduwd. De aanwezige gemotoriseerde lier werd veelal bewust uitgeschakeld.

Andere' gevangenen werkten in de wapenfabrieken op het terrein. Naast de werkzaamheden in het kamp, moesten gevangenen ook buiten het kampterrein werken. Enkele voorbeelden hiervan zijn: tankvallen graven, puin ruimen in het gebombardeerde Hamburg en bommen onschadelijk maken. Het motto van de kampleiding was 'Vernichtung durch Arbeit'.

Als gevolg van het oprukken van de geallieerden in 1944 werden vele duizenden gevangenen 'versleept' naar concentratiekampen in Noord-Duitsland. Tijdens deze zogeheten dodenmarsen stierven vele gevangenen.

Eind 1944 raakten daardoor de barakken in Neuengamme overvol. Er waren veel te weinig sanitaire voorzieningen en een mogelijkheid voor enige privacy bestond niet meer. Uitgaande van de dagelijkse praktijk in Neuengamme, kreeg ook Johan onvoldoende voedsel en moest hij zware arbeid verrichten. De dagindeling was zo vastgesteld dat er nauwelijks een vrije minuut overbleef.

Tijdens de oorlog verbleven ongeveer 106.000 mensen in Neuengamme (inclusief de buitenkampen). Door de onmenselijke toestanden in het kamp stierven circa 55.000 gevangenen (52%). Het gebrek aan voedsel in combinatie met (te) hard werken, vormde een belangrijke oorzaak hiervan. Ook braken er regelmatig epidemieën uit. De overleden gevangenen werden in de

crematieovens op het terrein verbrand. Neuengamme was een stervenskamp.

Het exacte kampnummer van oom Johan heb ik nog niet kunnen achterhalen, maar wel is bekend dat aan de groep Nederlanders die vanuit kamp Amersfoort naar Neuengamme zijn gedeporteerd, kampnummers zijn toegekend tussen 48.720 en 49.870. Deze deportatie, waarvan ook oom Johan deel uitmaakte, omvatte in totaal 1.150 gevangenen.

Het totaal aantal Nederlanders dat in Neuengamme moest verblijven, wordt geschat op ruim 5.600. Volgens de dodenboeken kwamen ongeveer 3.500 Nederlanders in Neuengamme om. Het werkelijk aantal omgekomenen ligt ongetwijfeld veel hoger. Een probleem bij het vaststellen van de juiste getallen is de welhaast volledige verdwijning van de SS-administratie. Het is bekend dat 613 geregistreerde Nederlanders kamp Neuengamme hebben overleefd en naar Nederland zijn teruggekeerd.

4. SLACHTOFFER VAN EEN VERGETEN ZEERAMP

Nadat Heinrich Himmler het bevel had gegeven dat er geen gevangenen levend in handen van de oprukkende geallieerden mochten vallen, werden in 1945 (in de periode van 20 tot en met 29 april) meer dan 9.000 gevangenen, onder wie Johan, uit het hoofdkamp naar Lübeck getransporteerd. De overige 5.000 in het hoofdkamp werden naar andere plaatsen afgevoerd. Het stadsbestuur van Hamburg, de politieke leiding en de SS wilden voorkomen dat de geallieerden op het grondgebied van Hamburg een concentratiekamp zouden vinden.

De plaats Lübeck ligt ongeveer zestig kilometer ten noorden van Hamburg. Veelal vond dit transport te voet plaats; gedeeltelijk is er sprake van transport in vrachtwagens en goederentreinen. Veel zieke en uitgeputte gevangenen overleefden deze tocht niet. In een periode van slechts anderhalve week was concentratiekamp Neuengamme geheel ontruimd en waren de sporen van vernietiging van mensen uitgewist.

Vanaf 26 april werden duizenden gevangenen uit Neuengamme met vrachtschip de Athen naar de Cap Arcona en de Thielbeck in de baai van Lübeck (Oostzee) gebracht en daar zonder enige voorziening in het schip achtergelaten. Het dek werd bewaakt en gevangenen die probeerden bovendeks te komen, moesten deze poging meestal met hun leven bekopen.

De Cap Arcona was eigenlijk een luxe passagiersschip (206 meter lang en 26 meter breed, aantal toegestane passagiers: 1.315). De Thielbeck en de Athen waren vrachtschepen, die niet voor verblijf en transport van mensen waren ingericht.

Er werden duizenden gevangen op de drie schepen ingeladen: op de Cap Arcona: 4.600, op de Thielbeck 2.800 en op de Athen 2.000 personen.

In de donkere ruimen van de vrachtschepen deden zich gruwelijke situaties voor. Gevangenen vochten met elkaar - tot de dood - voor een beetje water en voedsel.

De levensomstandigheden waren ook op het luxe passagiersschip de Cap Arcona nauwelijks beter. Op het overvolle schip waren te weinig toiletvoorzieningen, stonk het overal en heerste de dood.

Ook de angst was voelbaar aanwezig bij de gevangenen, zo blijkt uit overlevering. De reden voor het transport was de gevangenen immers niet duidelijk gemaakt. De mensen vroegen zich af of Himmler de passagiers naar het neutrale Zweden wilde brengen. Of was het zijn bedoeling om de schepen tot zinken te brengen teneinde zoveel mogelijk getuigen van de gruwelijkheden in de concentratiekampen te doden? Het gerucht ging bovendien rond dat de SS explosieven in het schip had aangebracht, die ze – wanneer ze wilden – tot ontploffing konden brengen.

De constatering dat de Cap Arcona zodanig beschadigd was, dat het schip niet meer zelfstandig kon varen, ver-

grootte de gevoelens van angst bij de gevangenen. De verwachtingen van een doemscenario zijn overtroffen door de bijna ongelooflijke realiteit. Deze realiteit verliep anders dan de gevangenen op de schepen vreesden, maar gesteld kan worden dat het resultaat helaas minstens zo effectief was.

Op 3 mei 1945 werden de overvolle schepen in de Lübeckerbocht om 14.30 uur per vergissing door Britse jachtbommenwerpers aangevallen. De Engelse piloten, die de schepen aanzagen voor een Duits troepentransport, zetten de aanval op de schepen in. Tijdens de eerste aanval raakte de Cap Arcona in brand en kenterde. Ooggetuigen stelden dat ook explosies werden gehoord op plaatsen waar het schip ogenschijnlijk niet werd geraakt. Deze uitspraak wordt gekoppeld aan de aanname dat inderdaad vooraf explosieven in het schip waren aangebracht. De Thielbeck werd een uur later aangevallen en zonk binnen twintig minuten na de aanval. De Athen bevond zich tijdens de aanval in de haven van Neustadt en ontsnapte daardoor aan de vernietiging.

De gevangenen die in de Oostzee terechtkwamen of zwemmend de oever wisten te bereiken, werden vervolgens door de Britse jagers of de SS neergeschoten. De potentiële bevrijders van de gevangenen werden uiteindelijk hun moordenaars. De wrangheid van dit lot is nauwelijks te bevatten.

Bij de ramp met de Cap Arcona kwamen meer dan 7.000 oorlogsgevangenen om. Deze zeeramp was veel groter dan de bekende ramp met de Titanic, waarbij ruim 1.500 opvarenden omkwamen. Het aantal overlevenden was zeer beperkt. Van de passagiers op de Cap Arcona overleefden 350 gevangenen de aanval en door het snelle zinken van de Thielbeck zagen op dit schip slechts vijftig gevangenen kans om aan een wisse dood te ontsnappen. De gevangenen op de Athen hebben vrijwel allen de oorlog overleefd. Op dit schip zaten ongeveer 60 Nederlanders.

Op 4 mei 1945 werd Neustadt door de geallieerden bevrijd. Voor oom Johan kwam de bevrijding dus één dag te laat. Volgens het dodenboek van de ramp met de Cap Arcona is oom Johan op 3 mei 1945 in de Lübeckerbocht bij Neustadt op de Cap Arcona of de Thielbeck gestorven. Hij zou op 18 juli 1945 23 jaar zijn geworden.

5. MONUMENT EN BEGRAAFPLAATS

Na de oorlog heeft een aantal inwoners van Boven-Leeuwen zich - op initiatief van Pastoor Dekkers - ingezet voor de oprichting van een monument voor de oorlogsslachtoffers uit het eigen dorp. De Nijmeegse beeldend kunstenaar Rovers heeft het ontwerp voor het monument gemaakt. Zijn ontwerp beeldt een liggende engel uit, die om stilte vraagt voor hen die vielen. Op zondag 14 mei 1950 werd het monument onder grote

belangstelling onthuld. Het bevindt zich voor de rooms-katholieke kerk aan de Pastoor Schoenmakersstraat. Onder de namen die zijn aangebracht op de voorzijde van het oorlogsmonument bevindt zich - ter herinnering – ook de naam van oom Johan.

In Neustadt in Holstein (deelstaat Sleeswijk-Holstein) bevindt zich op het Cap Arcona Ehrenfriedhof een monument ter nagedachtenis aan de slachtoffers van de ramp met de Cap Arcona.
Op deze begraafplaats liggen circa 7.000 slachtoffers van de ramp met de Cap Arcona en de Thielbeck in massagraven begraven, onder wie wellicht mijn nooit teruggekeerde oom Johan.

6. AFSLUITING

Het noodlot bracht oom Johan naar een krankzinnige wereld. Hij was toen 22 jaar. Johan belandde - samen met vele anderen - in een wereld waarin de normen en waarden waarmee ze waren opgevoed niet meer leken te bestaan. Een wereld waarin de grenzen tussen goed en kwaad leken te zijn weggevallen. Een wereld waarin men voortdurend voor morele dilemma's werd gesteld; dilemma's die men zich individueel vóór de oorlog nooit had kunnen voorstellen.

De volgende passage uit het boek 'Nederlanders in Neugengamme' illustreert de waanzinnige ethische dilemma's waarmee gevangenen zich geconfronteerd zagen:
'Is het medemenselijk om de mensen, waarvan werd aangenomen dat zij dood waren en de crematieovens in moesten worden geschoven, wanneer bleek dat zij toch nog niet waren overleden, alsnog met een hamer te doden? Of toont het nalaten hiervan juist het laatste restje beschaving?'

7. BRONNEN/VERSLAGEN OOGGETUIGEN

Bronnen

Stichting Vriendenkring Neuengamme
www.vriendenkringneuengamme.nl

Oorlogsgravenstichting
www.ogs.nl

Rode Kruis (oorlogsnazorg/oorlogsarchief)
www.rodekruis.nl

Nationaal Monument Kamp Amersfoort
www.kampamersfoort.nl

Nederlanders in Neuengamme, Dr. Judtih Schuyf, derde herziene druk 2007, Aprilis Zaltbommel

'De ene is zonder de tweede is leegte, de andere ene maakt hem waar', Johanna Jacobs, juli 2000 Dordrecht

Documentaire

Andere Tijden - De ramp met de Cap Arcona - VPRO/NTR 17-1-2011
http://geschiedenis.vpro.nl/themasites/mediaplayer/index.jsp?media=44381778&refernr=44343823&portalnr=4158511&hostname=geschiedenis&mediatype=video&portalid=geschiedenis

Verslagen ooggetuigen

1. De ondergang van de Cap Arcona. Het verhaal over overlevende Bert Intres uit Den Haag.
   http://www.vriendenkringneuengamme.nl/index.php?option=com_content&view=article&id=44:ondergang-van-de-cap-arcona&catid=5:verhalen&Itemid=9

2. De ramp met de Cap Arcona. Het huiveringwekkende verhaal van de slagersknecht Wim Alosery uit Amsterdam, die het allemaal overleefde.
   http://geschiedenis.vpro.nl/programmas/2899536/afleveringen/44343823/items/44360092/

3. Online boek van de Belg Raymond van Pee, die Neuengamme en de ramp met de Cap Arcona overleefde
   http://www.getuigen.be/Getuigenis/Van-Pee-Raymond/tkst.htm

Contact

Bert van de Geijn
Kerkstraat 73, 6659 AB Wamel
bert.vande.Geijn@upcmail.nl

RECTIFICATIE

In tijdschrift 145-146 is op bladzijde 5 een fout geslopen.
De geplaatste foto is niet Overasselt maar Winssen.
Op achtergrond "De Wachtkamer"